

ΛΙΓΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΤΟΝΙΔΟΥ

Στις 8/9/07, την ημέρα των εγκαίνιων της διεθνούς έκθεσης Θεσσαλονίκης, οι προθέσεις, οι προειδοποιήσεις, οι απειλές που τις προηγούμενες μέρες συνθέτουν το κλίμα, ενόψει του μεγάλου οικονομικού γεγονότος της πόλης, παίρνουν σάρκα και οστά σε ένα ασφυκτικό σκηνικό. Οι θεσσαλονικείς είναι κλεισμένοι στα σπίτια, οι επισκέπτες περιπλανιούνται μέσα στην έκθεση με ενδιάφερον, χιλιάδες μπάτσοι στο κέντρο, οι κάμερες καιροφυλακτούν για το θέαμα και, αυτή τη φορά, τα δεδομένα συγκρούονται ανελέητα με τα αυτονόητα...

Η εξουσία, με δεδομένες τις διαθέσεις της για ολοκληρωτική επιβολή των συμφερόντων της, θα δημιουργήσει για άλλη μια φορά ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης, επιχειρώντας να επιβεβαιώσει στο έπακρο την ισχύ της. Η συγκυρία των εκλογών αλλά και το πολλαπλά θιγμένο πρόσωπο της κυβέρνησης, λόγω των καταστροφικών πυρκαγιών του καλοκαιριού, δεν αφήνουν περιθώρια να χαθεί ο έλεγχος.

Η διατήρηση της ομαλότητας στην πόλη είναι το προφανές ζητούμενο. Σενάρια διοχετεύονται όλες τις προηγούμενες μέρες στα Μ.Μ.Ε., τα οποία έχουν ήδη έτοιμη την **πετυχημένη, για την κυριαρχη προπαγάνδα, συνταγή των «κουκουλοφόρων»**. Ο από χρόνια δουλεμένος φόβος έχει πια για τα καλά ριζώσει στα μυαλά των φιλήσυχων υπηκόων, μέσα στο περιβάλλον μιας γενικευμένης ανασφάλειας, κατασκευασμένης και κατευθυνόμενης από την κυριαρχία. Για κείνη τη μέρα, ο αδιόρατος φόβος θα πάρει υπόσταση στην ύπαρξη και τις διαθέσεις όσων έχουν και να πουν και να πράξουν ενάντια στα σχέδια μιας ολοκληρωτικής δημοκρατίας, που θέλει να οριζεί πλήρως τη ζωή και την τύχη των ανθρώπων. Τα συμφέροντα των πολιτών θα ταυτιστούν, για άλλη μια φορά, με αυτά των αφεντικών και θα αναζητηθούν την ασφάλεια και την προστασία, καθιστώντας έτσι την παρουσία του αστυνομικού στρατού κατοχής μια αναμενόμενη πραγματικότητα.

Άρτια ενισχυμένη υλικοτεχνικά, συνεπικουρούμενη από εκατοντάδες κάμερες που βρίσκονται παντού, και μέσα στα πανεπιστήμια, η αστυνομία, εκείνη τη μέρα θα επιβάλλει πανηγυρικά την παρουσία της στη μητροπολή ως δεδομένη. Και μάλιστα, δεδομένη ως απαιτούμενη από την πλειοψηφία που βουλιάζει μέσα στη συναίνεση, την ανοχή, τη ματαιότητα της παραίτησης, επιζητώντας ησυχία, τάξη και ασφάλεια. Παρόλληλα, η κατασταλτική μηχανή θα ενισχύσει τη θέση της νέας φιλοσοφίας της, μέσα στα συγχυμένα μονοπάτια, της αμφιλεγόμενης και ξεκάθαρα αλλοτριωμένης, όποιος «κοινωνικής» συνειδησης. Η βασική ιδέα της φιλοσοφίας αυτής είναι ότι ο σύγχρονος στρατός κατοχής πρέπει να είναι πανταχού παρόν σε καθημερινή βάση, όχι για να αντιμετωπίζει το «έγκλημα» και την παραβατικότητα, αλλά για να φροντίζει εκ των προτέρων για τη διατήρηση της τάξης με την παρουσία του, των ασφυκτική επίτηρηση, τον συνεχή έλεγχο. **Ο αστυνομικός – φίλος του ανθρώπου δίνει τη θέση του στο άρτια εκπαιδευμένο όργανο, του οποίου η επιβεβλημένη παρουσία και εξουσία θα εξασφαλίσουν στους μίζερες υπάρξεις το ασφαλές, στεγανό περιβάλλον, για να συνεχίσουν να ζουν κάτω από τις επιταγές της κυριαρχίας, αναπαράγοντας και οι ίδιες την αρρώστια και την παράνοια των εξουσιαστικών σχέσεων.** Όταν ο καθένας βλέπει καθημερινά γύρω του τόσους μπάτσους, δεν μπορεί να εαφνιάζεται, δεν μπορεί παρά να θεωρεί δεδομένη την υπερβολή και την κατάντια της 8^{ης} 9/2007.

Για όσους κατέβηκαν και περπάτησαν στο δρόμο την ίδια μέρα η περικύκλωσή τους από τους μπάτσους και η δημιουργία κόκκινης ζώνης μέσα στο κέντρο, που απέλειε την προσέγγιση της έκθεσης και των πανεπιστημίων, είχε ένα βασικό σκοπό. Να δημιουργήσει ή να ενισχύσει το ήδη προϋπάρχον αίσθημα του φόβου και της απομόνωσης από το περιβάλλον. Και φυσικά η επιλογή πολλών αριστέρων να μην περπατήσουν καν στο δρόμο ήταν κάτι παραπάνω από κατατεθειμένη σαν άποψη και αναμενόμενη σαν στάση.

Συμπληρωματικά ως προς αυτά, η πολύκροτη κουβέντα για το άσυλο, την ύπαρξη και την ανυπαρξία του, ήταν, τουλάχιστον για κείνη τη μέρα εκ του μη όντος. Για όσους κινούνταν στο χώρο των πανεπιστημίων είναι εμφανής η παρουσία κυρίας ασφαλίτων σε καθημερινή βάση στους γύρω δρόμους, στους κάθετους δρόμους, καθώς και μέσα στο ίδρυμα. Η σύλληψη των 2 από τους 3 συνολικά, που προσφυλακίστηκαν μετά τα επεισόδια στις 5/5/07 στα πανεπιστήμια, έγινε μέσα στο άσυλο, απλά δεν μπήκαν τότε μέσα και οι κάμερες για να βεβαιωθούν όσοι ακόμα αναρωτιούνται. Άλλωστε, η στάση των πρωτακτών αρχών, όπως δείχνουν και τα λεγόμενα του πρώττανου του Α.Π.Θ. Μάνθου, έχει καταστήσει δεδομένη την εκχώρηση του δικαιώματος στους εισαγγελέες και τους μπάτσους να αποφασίζουν για το άσυλο. Σε ένα χώρο που, με αφορμή τις κινητοποιήσεις της προηγούμενης χρονιάς, θα μπορούσε να αποτελέσει πεδίο συνεύρεσης, ζύμωσης και αναζήτησης – δημιουργίας καταστάσεων αντίστασης στο υπάρχον, τώρα όλα δείχνουν την επιστροφή στην κανονικότητα. Σ' ένα χώρο που δέχνη να εξελλισσεται σε μια καλά φυλασσόμενη επιχείρηση, οι φίβουροι και τα κλαψουρισμάτα για το άσυλο, του αντιστοιχούν πλήρως, δεν αμφισβητούν τίποτα και δεν μπορούν να επαναδιαπραγματευτούν τίποτα. Η κατάργηση του ασύλου ακολουθεί την κατάργηση πολλών και πιο

σημαντικών αυτονόητων. **Και σίγουρα δεν είναι το κύριο ζητούμενο για όσους η διάθεση αντίστασης πραγματοποιείται κατά βάση και πάνω απ' όλα στο δρόμο.**

Κατά τα άλλα, η καλά οργανωμένη κατασταλτική επιχείρηση στις 8/9 θα πλήττονταν από τη ρίψη ακόμη και μιας πέτρας. **Κράτος, μπάτσοι και θεαματικός μηχανισμός περιμέναν την παραμικρή κίνηση για να ξαμολήσουν το ανελέητο κυνηγητό.** Οι συλλήψεις ήταν το ζητούμενο. Η εισβολή για συλλήψεις από μπάτσους και κάμερες, μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου, ήταν μια αναμενόμενη και προβλεπόμενη επιλογή, από τη στιγμή που διαταράχθηκε η ησυχία και αμφισβητήθηκε, έστω κι έτσι, η παντοδυναμία του καθεστώτος εκείνη τη μέρα. Πόσο μάλλον, για να δοθεί, από την πλευρά της εξουσίας και των οργάνων της, μια συντηρητική απάντηση σ' όσους, αναζητώντας χώρο, χώρο και πεδίο έκφρασης της δικαίας οργής απέναντι στη βάρβαρη κυριαρχία, κατέληξαν χυρό από τα πανεπιστήμια, που μαζί με την έκθεση, ήταν από τα καλύτερα φυλασσόμενα σημεία τη δεδομένη χρονική στιγμή.

Η μία και μοναδική προφυλάκιση εκείνης της μέρας, αυτή της 19χρονης αναρχικής Χριστίνας Τονιδού, μπορεί να φαίνεται ότι πλήττει το πρόσωπο του πανίσχυρου κατασταλτικού μηχανισμού, ως αποτέλεσμα αναντίστοιχο με την τεράστια κινητοποίηση του, ωστόσο, ως γεγονός, **ενισχύει την ουσία του μηνύματος που ήθελε αυτός να δώσει εκείνη τη μέρα.** Και για όλους όσους συναντιούνται στα πεδία της έμπρακτης εναντίωσης στην εξουσία αυτό που συνεχίζει να ισχύει είναι το **κανένας όμηρος στα χέρια του κράτους.** Το οποίο, ως αυτονόητο, δε θεωρείται και δεδομένο αλλά αποτελεί μια συνθήκη την οποία επαναπροσδιορίζουμε συνεχώς, προκειμένου η αλληλεγγύη στους αιχμαλώτους του **κοινωνικού πολέμου να δημιουργεί δυναμικούς όρους αντίστασης στην ολοκληρωτική δημοκρατία.** Η περίπτωση της Χριστίνας αποτελεί άλλη μια συνοπτική προφυλάκιση, που αναδεικνύει ξεκάθαρα την επιλογή της στοχοποίησης από την πλευρά της εξουσίας όσων τοποθετούν τον εαυτό τους συνειδητά στην πλευρά των εχθρών της. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Οι συνοπτικές προφυλακίσεις αναρχικών τα τελευταία χρόνια αποτελούν κανόνα. Οι μαζικές συλλήψεις (περίπτωση των 27 μετά τη συμβολική επίθεση στο καζίνο στην Πάρνηθα, οι 20 συλλήψεις στην πορεία μετά τη δολοφονία του πρόσφυγα Τόνυ Όνουα στη Θεσσαλονίκη) και η προκλητική, βίαιη και όχι μόνο, αντιμετώπιση των συλληφθέντων, δείχνουν ολοφάνερα το σχεδιασμό της κυριαρχίας για τις αντιουανιτικές και ανατρεπτικές διαθέσεις και επιλογές και για τους ανθρώπους που τις πραγματώνουν. Όπως και ο «ιδεολογικός πόλεμος» που εξαπολύεται κάθε φορά που αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συλλαμβάνονται, είτε για συλλογικές πράξεις αντίστασης, είτε για ατομικές επιλογές εναντίωσης στο υπάρχον. **Με τη διαστρέβλωση και την απονομηματοδότηση δυναμικών πράξεων και επιλογών, κυρίως με τη συμβολή των μηχανισμών του θεάματος, επιδιώκεται πάντα η απομόνωση των πιο μαχόμενων κομματιών, ατόμων και ομάδων, ώστε να γίνεται πιο εύκολη η στοχοποίησή τους και η παραδειγματική για τους υπολοίπους καταστολή τους.**

Η δεδομένη πραγματικότητα της 8/9/2007 αν είναι κάτι που αναδεικνύει ως αυτονόητο είναι το δίκαιο της αντίστασης στην καταστολή, σε αντίθεση με τα συμφέροντα της εξουσίας, σε αντίθεση με τα συμφέροντα όσων τίθενται με το μέρος της. Η διαρκής αναίτιση των κατασταλτικών μεθόδων της κυριαρχίας εκφράζεται από τη μια ολοένα και πιο ωμά εκεί που θεωρεί ότι έχει φτιάξει δικαιωματικά απεριόριστο πεδίο δράσης –φυλακές, αντιμετώπιση αγωνιζόμενων και ριζοσπαστικών κομματιών– κι από την άλλη δημιουργεί ένα πλέγμα που περικλείει όλο και πιο ασφκτικά την καθημερινότητα. Η συνεχής ανάλυση αυτής της πραγματικότητας και των συστατικών της, όπως και ο συνεχής επαναπροσδιορισμός των όρων κάτω από τους οποίους θα δεχτεί πραγματικά πλήγματα, είναι το αυτονόητο. **Μαζί και μέσα σ' αυτούς τους όρους, το αυτονόητο της αλληλεγγύης, ως προϋπόθεσης για όλα, αναδεικνύεται κύρια και κάθε φορά που αναρχικοί οδηγούνται σε καθεστώς αιχμαλωσίας.**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΟΝΙΔΟΥ

(προφυλακισμένη για τα επεισόδια το βράδυ των εγκαινίων της Δ.Ε.Θ)

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ

ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

8/11/2007 18:00 ΚΑΜΑΡΑ

